

до тукъ имахъ случайтъ да се запозная съ приключенията ни по войната прѣзь 1877/8 год., които много на кратко описахъ, тъй като оставамъ другото недовършено и неизвѣстно, да го опишатъ по вѣщи и опитни пера, и да доставятъ на читающата публика материалъ за бжджщата ни история по освобождението ни прѣзь 1877/8 години, по-распространенъ и занимателенъ, тъй като времето и обстоятелствата ми недонускахъ да влизамъ въ по-големи подробности и крайни расправии въ случайтъ на събитията.

VI. Деньтъ бѣше единъ отъ величественитѣ на лѣтото, слънцето си изгрѣ на небосклона, и всякой отъ гражданитѣ на града Казанлъкъ както и на околнитѣ му близни и далечни български и турски села, бѣхъ заняти и прѣдадени частно всѣки по свойтъ търговски, полски и жетварски работи, ако и вѣститѣ тайно да се придавахъ отъ уста на уста по русекитѣ побѣди и да се виждаше че населението не се до толкова стрѣскаше отъ тѣхъ; само турската войска и население стояше на шрѣкъ да не би отъ нейдѣ да се появи неприятель, който да смути градътъ и околността му и да произведе ненадѣйни иѣкакви смущения помежду двѣтъ народности турци и българи. Кой би посмѣялъ да си помисли, че слѣдъ малко време въ този день 4-ий Юлий въ понедѣлника 1877 год., общата тишина би се нарушила изъ Казанлъшкото текне и произвела нечути страхове? Това бѣше за всички немислимо и неизвѣстно. Този страхъ само дълбоко владѣеше тайно въ сърцата на турцитѣ, които не ги сдържаше, и отъ общи и отъ тайни извѣстия, чувствовахъ се, че прѣдчувствовать иѣщо да ги сполѣти; но незнаяхъ още отъ къмъ коя страна ще се подаде първото извѣстие за налѣжащото имъ зло. Не се минува много време и ето че часа вждѣ 12 и 1 прѣди обѣдъ утринята по турски, дохожда извѣстие въ града, че московица миналъ прѣзь Стара Планина и слѣзълъ долу на село Ханито (Кулунчи) и потеглилъ за Казанлъкъ. Какъвъ страхъ е обзелъ явно турското население и какъвъ тайно — българското; оставамъ читателя самъ да си въобрази въ такива тѣжки обстоятелства на голѣмитѣ прѣврати при неминуемитѣ